

τρουπιά του Ἀδριανούπ. Αἶκον άνεντροπίαν, ἀσ' τ' ἐπλάστα, 'κ' εἶδα (τοιαύτην ἀναίδειαν, ἀφότου ἐγεννήθη, δὲν εἶδα) Χαλδ. Συνών. ἀδίαντροπία, ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ξετσιπωσιά.

άνεντροπος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) — Λεξ. Πρω. (λ. άνεντροπίαστος) άνεντροπους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. άνέντροπος.

Ἀναιδής, ἀναισχυντος ἐνθ' άν.: Βαρέα άνέντροπος άνθρωπος ἐν' (βαρέα = πολὺ) Ὀφ. Αἶκον άνέντροπον άνθρωπον ἄλλο 'κ' εἶδα (τοιοῦτον ἀναισχυντον άνθρωπον δὲν εἶδα πλέον) Τραπ. Ἀνέντροπον κατίζιν (πρόσωπον) Κοτύωρ. Ἀνέντροπ' ᾧ'ναῖκα Ζαγόρ. Λόγια άνέντροπα αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸν άνέντροπον ἐφτυγαν κ' ἐκεῖνος ἔλεεν, ὡχ, ντό καλὰ βρέσ' ὁ Θεός! (τὸν ἀναισχυντον ἐφτυγαν κ' ἐκεῖνος ἔλεγε, ἂ, τί καλὰ βρέχει ὁ Θεός!) Σάντ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 353 (ἐκδ. Wagner σ. 153) «άνεντροπε, κοψόουρε, ἔβγα ἀπὸ τὴν μέσην». Συνών. ἀδίαντροπος, ἀναιδής, ἀναισχυντος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ιδ. ξεσκίζω), ξετσιπωτος, ἀντίθ. ντροπαλός.

άνένωτος ἐπίθ. Ἀθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ένωτος < ένώνω. Ὁ μὴ εὐρισκόμενος εἰς ἁρμονικὴν συμμετρίαν πρὸς ἄλλους, ἐπὶ χρωμάτων τῆς ζωγραφικῆς: Χρῶμα άνένωτο.

***άνέξαγα** ἐπίρρ. ἀνάξαγα Εὐβ. (Ὀρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άνέξαγος.

Χωρὶς μέτρον, ἀμέτρως, ἀφθόνως: Τρώει ἀνάξαγα. Συνών. άνεξέταστα 2.

άνέξαγο τό, ἀνάξας Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ἐξάγι, παρ' ὁ καὶ 'ξάγι. Ὁρισμένη ποσότης δημητριακοῦ καρποῦ παρεχομένη εἰς τὸν μυλωθρὸν ὡς τίμημα τοῦ ἀλέσματος: Ἀφ'σέ μ' τ' ἀνάξας! (μὴ μοῦ κρατήσης τὸ τίμημα!) Συνών. ἐξάγι.

***άνέξαγος** ἐπίθ. ἀνέξας Λεξ. Πρω. ἀνέξας Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάξαγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀνάξας Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἐξάγι, παρ' ὁ καὶ 'ξάγι.

1) Ὁ ἄνευ μέτρου, πολὺς, ἀφθονος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Ἀνάξαγο ρίχνει τὸ καλαμπότσι 'ς τοῖς κόττες. Συνών. ἄμετρος, άνεξέταστος 2. 2) Ὁ μὴ παρέχων εἰς τὸν μυλωθρὸν τὴν ἐκ τοῦ ἀλεθομένου δημητριακοῦ καρποῦ ὀρισμένην ποσότητα ὡς ἀμοιβὴν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ 'ς τὸν μύλον αὐτὸν ἀλέθου ἀνέξας. 3) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν κράτησιν τοῦ τιμήματος διὰ τὸ ἄλεσμα, ἐπὶ τοῦ ἀλεθομένου δημητριακοῦ καρποῦ Νάξ. (Φιλότ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Πρω.: Ἀνάξας ἄλεσμα Λεξ. Πρω. Ἀνάξας τό 'χω εὐτό Φιλότ. Ἀσ' τ' ἀνάξας εὐτό αὐτόθ. Μ' τ' ἀφ'κι ἀνάξας σήμερα τ' ἄλισμα οὐ μ' λουνᾶς Αἰτωλ.

άνεξάμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀξάμωτος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έξαμωτος < έξαμώνω, παρ' ὁ καὶ *ξαμωτός < έξαμώνω.

Ὁ μὴ μετρηθεὶς, ἐπὶ ἐνδύματος: Ἀξάμωτον λῶμαν.

άνεξάντλητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. άνεξάγκλητος Κύθηρ. Τὸ μεταγν. ἐπίθ. άνεξάντλητος.

Ὁ μὴ ἐξαντλούμενος ἐνθ' άν.: Ἐχει βίος άνεξάγκλητο Κύθηρ.

άνεξέταστα ἐπίρρ. λόγ. πολλαχ. άνεξέταστα Ἀνδρ. ἀξέταστα Θράκ. (Αἶν. Μυριόφ. Σαρεκκλ.) — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 75 ἀξέταστα Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Κύθηρ. Μακεδ. Πελοπ. (Κορινθ.) Σάμ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκριτι) 'ξέταστα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άνεξέταστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Χωρὶς ἐξέτασιν, χωρὶς ἐρευνᾶν ἐνθ' άν.: Τὴν ἔπηρε ἀξέταστα (τὴν ἔλαβε σύζυγον χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ κατ' αὐτὴν) Κονίστρ. Λέχονται άνεξέταστα ὅποια καὶ νὰ 'ναι ξενοφερμένη ἰδέα Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ.² 25 || Ποίημ.

Τὴ φωτιά μου ἀνάφτω ἀξέταστα

μέσα σὲ ὅποιο ρεπεθέμελο

ΚΠαλαμ. ἐνθ' άν. 2) Χωρὶς ὑπολογισμόν, χωρὶς φειδῶν Κύθηρ. Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Πόσο τρώει τ' ἄλογο; — Ἐχω, τρώει ἀξέταστα Κύθηρ. Ὁ δεῖνα εἶναι καλός, ὅτι τοῦ ζητήσουν δίνει ἀξέταστα Κορινθ. 3) Ἀπερισκέπτως Μακεδ.: Ἀξέταστα δύν. Συνών. *άνέξαγα. 4) Ἀμερίμνως Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀξέταστα περπατεῖ.

άνεξέταστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀξέταστος Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀξέταστους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) ἀξέταστος Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. άνεξέταστος) Αἶν. Δημητρ. ἀξέταστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. ἀξέταστος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. άνεξέταστος. Τὸ ἀξέταστος διὰ τὸ ξετάζω παρὰ τὸ ἐξετάζω.

1) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἐξέτασιν, ὁ μὴ ἐξετασθεὶς, ἰδίᾳ ἐν τῇ σχολικῇ γλώσσῃ λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐμειναν κᾶμποσοι μαθηταὶ άνεξέταστοι κοιν. Τὸ παιδὶν ἀκόμαν ἀξέταγον ἐν Χαλδ. 2) Ὁ μὴ ὑπολογιζόμενος, ἀφθονος Θράκ. (Αἶν.): Τὸν ψουμὶ 'ς τὸν σπὶτ' μας εἶν' ἀξέταστον. || Ἀσμ.

Φαρμάκι ποῦ μὴ πότισις δὲν ἦταν μὴ τοῦ δροάμι,

ἦταν πολὺν κὶ ἀξέταστον, θέλ' οἱς νὰ μ' ἀπονθάνη.

Συνών. ἄμετρος, *άνέξαγος 1.

άνέξοδα ἐπίρρ. Κεφαλλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δεέκ Κομ. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀνέξουδα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. άνέξοδος.

Χωρὶς ἐξοδα, ἀδαπάνως ἐνθ' άν.: Ταξιδεύει - τρώγει ἀνέξοδα Λεξ. Δημητρ. Πιρῶ ἀνέξουδα Ἰμβρ.

άνέξοδος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνέξουδους Στερελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἐξοδος. Πβ. καὶ μεταγν. άνέξοδος = ὁ μὴ ἔχων ἐξοδόν, ἀδιέξοδος.

1) Ὁ ἄνευ ἐξόδων, ὁ μὴ συνεπαγόμενος δαπάνην, ἀδάπανος ἐνθ' άν.: Ἡ κόττα εἶναι ἀνέξοδο προᾶμα. Ἀνέξοδο γλέντι - ταξίδι - φαγεῖ κττ. πολλαχ. Θὰ φκειᾶσου τοῦ σπὶτι μ' ἀνέξουδον Καλοσκοπ. 2) Ὁ μὴ ἐξοδεύων, φειδωλός Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέξοδη γυναικα.

Πβ. ἀξόδιαστος.

***άνεξόριστος** ἐπίθ. ἀξόριγος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έξοριστός < έξορίζω, παρ' ὁ καὶ *ξοριστός < έξορίζω.

Ὁ μὴ ἐξορισθεὶς: Τ' ἄλτις ἐξώρτσαν κ' ἐκείνον ἐφῆκαν ἀτον ἀξόριγον (τοὺς ἄλλους ἐξώρτσαν κτλ.)

***άνεπίδαρτος** ἐπίθ. ἀπίδιρτους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐπίδαρτός < έπιδέρνω, παρ' ὁ καὶ π'δείρον.

Ὁ μὴ δαρθεὶς, ὁ μὴ τιναχθεὶς διὰ ραβδισμῶν, ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν: Ἡ ἱλαῖα εἶναι ἀπίδιρτ. Συνών. ἀτίναχτος.

